

Befejezte a negyedik negyedévi tervét a Szegedi Textilnagykereskedelmi Vállalat

Nem véletlen, hogy a Szegedi Textilnagykereskedelmi Vállalat dolgozói a közelmúltban elnyerték a »Kiváló vállalat« címet. Jó munkájukat mutatja, hogy a kitüntető címhez méltóan az éves terv teljesítése után, melyet már augusztus 15-re befejeztek, most e hónap 10-

én teljesítették negyedik negyedévi tervüket is. Ugyanakkor megfogadták, az 1955-ös évben ez évi munkájuknál is jobban akarnak dolgozni, hogy ezzel is elősegítsék a béke győzelmét, dolgozó népünk növekvő igényeinek kielégítését.

Hírek a Szovjetunióból

Azerbajdzsáni sáfrány

Azerbajdzsánban az Apseron-félsziget északi részének homokos földjein terül el a Szovjetunió egyetlen sáfránytermő szovchoza. A sáfrány igen ritka szubtrópusi növény. Többek között a cukorka- és illatszergyártás értékes nyersanyaga. Finom illata és rendkívül erős színező tulajdonsága teszi értékessé. Egy kilogramm sáfrányt közel 300 virágból nyernek. Egy

hektáron átlag több mint két- és félmillió virág van.

A szovhoz kísérleti parcellájában újabban szalagosan vetették a sáfrányt. Így a növényápolásnál alkalmasabb a kultivátor és a töltőgető eke. Ezáltal újabb lépést tettek a sáfránytermés gépesítése felé. Könnyebben, gyorsabban, halad a munka.

200 új villanytelep

A szovjet szovhozokban idén több mint 200 új villanytelepet helyeztek üzembe. A szovhozvillanytelepek áramának több mint 70 százalékát az év első kilenc hónapjában a gabona feldolgozására, takarmányelőkészítésre, vízellátásra, fejésre és gépjávitásra használták fel. Körülbelül 90 ezer villanymotor működik a szovhozokban. A nagyobb szovhozokba most 500 ló-

erős Diesel-áramfejlesztő telepeket szállítanak. Kazahsztán szovchozai 20 ilyen áramfejlesztő-telepet kapnak. Ezek után a főbb termelési folyamatokat teljesen gépesíthetik. A szűzföldeken alakult 124 szovhoz többszáz 15, 30 és 60 kilowattos szállítható áramfejlesztő telepet kapott. Ezek biztosítják a lakótelepek világítását és részben az ipari áramszükségletet.

Öntözés földalatti csövekkel

Moldavában, a »Gratiesti«-szovhoz szőlőiben és a kisinyovi mezőgazdasági főiskola tanterületén nemrég a földalatti öntözés új módszerét próbálták ki. Kerámiai anyagból készült lyukasfalú csövekkel helyezték el a föld alatt, kavicsba és homokba ágyazva. A csöveken lévő nyílások és a homok- és kavics megakadályozza a csövek eliszaposodását. Ezzel a módszerrel egyenletesen nyirkossá lehet tenni a talajt. Szabályozható a levegőforgalom és az öntözővíz mennyisége.

A vízzel együtt műtrágyát is lehet juttatni a talajba.

Az új módszerrel öntözött kísérleti parcellákon a paradicsom hektárhozama 590 mázsa, a kukoricaé közel 100 mázsa volt. Szőlőből hektáronként 28 mázsa terméstöbbletet értek el. A földalatti öntözőhálózat költségei már az első évben csaknem teljesen megtérültek.

Az új öntözőrendszert jövőre már széleskörűen fogják alkalmazni a moldvai állami szőlőtermelő gazdaságok.

Kevés erőtakarmányt kapnak, mégis jól tejelnek a tehének az észtországi »Rahva Viit«-kolhozban

A. Mikomjaki, a »Rahva Viit«-kolhoz fejezője a Szocialista Munka Hőse vállalta, hogy egy kilogramm tejre számított 110–120 gramm erőtakarmányra fordítás mellett 6.000 kilogrammos fejési átlagot ér el. A fejőnő tehenei már 5 év óta évről-évre 5 ezer kilogrammon felül adnak tejet. A Mikomjaki ugyanezzel az önköltséggel csökkentésére is törekszik és takarékoskodik az erőtakarmányokkal. Inkább bőségesen ad teheneinek nedves takarmányokat. Idén a

legeltetési időszakban naponta átlag másfél kilogramm erőtakarmányt etetett fel teheneivel, ezzel szemben 25 kilogramm zabosbúkkönyt adott nekik. Télen a tehének napi takarmányadagja: 12 kilogramm szalastakarmány — ebből 8 kilogramm lóhereszéna, 22–25 kilogramm takarmányrépa, 10–15 kilogramm silótakarmány és 3–3,5 kilogramm erőtakarmány.

A híres fejőnő szigorúan egyedileg takarmányozza mind a fejős, mind a szárazonálló teheneiket.

Jelentés a Szegedi Gázműből: Tegnap megkezdte működését az új gázkemence

Szegedi Gázmű, szerda délelőtt 10 óra. Hatalmas gázfűtőházban dolgoznak a délelőtti műszak brigádjának tagjai. A kemencékben vakító vörös fénnyel lobog a tűz. A retortákból — ezekben gázosítják a szenet — milliónyi szikrát vetve hull a vastalicskába a koksz a szén gázosítása után. Ebből a füstös, kormos épületből

az itt dolgozó emberek

minden elismerést megérdemlő munkája nyomán jut el a gáz a város száz és száz családi otthonába. A munka szerdán is olyan, mint más dolgozók hétköznapijain, de mégis — ki nem mondott szavak nélkül is — érezni, hogy meghittet ünnepi a hangulat. Joggal az, mert néhány perc múlva az előfűtés után »begyújtják a tüzet« az új gázkemencébe, hogy ezután éjjel és nappal egyaránt égjen benne, s adja a gázt.

Az új gázkemencét — a hetediket — zöld galyakkal, szalaggal díszítették. Homlokzatán ott a felirat: »Eljen a kemenceépítő csoport. Ezt a kemencét 15 nappal a határidő előtt építették meg.« Hadd írjuk ide munkájuk elismerése, megbecsülése jeleként azoknak a neveit, akik

megteremtették az új kemencét. Bezdán Antal és Dobó Mihály kőművesek, Surinya Ferenc, Székely László, Szécsi Vince, Szécsi János segédművészek. Ördögh Ferenc és Szemendei Pál lakatosok, Tóth Ferenc és Deák József kovácsok. Segített Perjés Sándor, a Gázmű főmérnöke, Révész János igazgató, Szanka Béla bácsi gázmester. A fűtő brigádok: Mikácsi Istvánék, Sándor Jánosék, Varga Sámuelék és Dencs Józsefék, nagy gondnal végezték az új kemence előfűtését. Elkövetkezik a perc, munkába áll az új kemence. Révész János igazgató

üdvözlí a munkásokat.

Azokat, akik biztosították, hogy megépüljön és működjön az új kemence. Ott vannak a kőművesek, a lakatosok, a fűtők az új kemence előtt. S aztán Sándor János, a délelőtti műszak fűtőbrigádjának vezetője átvieszi a kemencét. Néhány szót szól csupán, s igéri, hogy vigyáznak rá. Szanka Béla bácsi, — aki már félszázada dolgozik a gázzsugárban, — szintén átvieszi az új kemencét. Szól Perjés Sándor főmérnök.

Megcsikordul a nagy töltőgép

lánc. Hosszú »kanalába« zörrenve hull a szén, amint Horváth István segédművész, Papdi Ferenc fűtő és mások lapátolják bele. Frigyes Sebestyén, Sándor János fűtők irányítják a töltőgépet. Kinyílik az új kemence kilenc retortája közül az egyiknek ajtaja. Gyomrába a töltőgép pillanat alatt belekerül a szén, hogy fejlődjön a gáz. Ott segédkezik a magas termetű Ördögh Ferenc lakatos is. Bezdán Antal bácsi pedig a tömítést húzza ki a retortákból.

Tele szénnel a kilenc retorta. Egy kis idő, s már adja a gázt.

Naponta 1500 köbmétert

Ez a mennyiség tökéletesebbé teszi a város gázszükségletének kielégítését. Természetesen fontos, hogy a háztartások, mind az üzemek takarékoskodjanak a gázzal, ne pazarolják.

Külön öröm a gázgyár vezetőinek és munkásainak, hogy karácsony előtt kezdte meg munkáját az új kemence. A több gázzal — így mondták — hadd főzzenek, hadd süssenek jól a feleségek az ünnepekre.

... Munkálkodik a fűtőbrigád, fejleszti a gázt az új kemence.

Szegedi villanszerelők harminc kilométerre városuktól

— Szóval végeztek Makón? — kérdezte a főművezető.

— Befejeztük — felelték a villanszerelők, a Tátrai brigád tagjai.

— Megnézzük a végzett munkát — mondták a szegedi EM 65/6 Szakipari Építővállalat műszaki emberei.

A főművezető, Tulipán Kálmán aztán a Gyógyszertár Vállalathoz irányította a Tátrai brigádot. Maga pedig Szegedről Makóra indult, hogy megnézze Tátraiék munkáját, meg az ott dolgozó villanszerelőket, Makón

az MTH intézetéhez vezetőit

a főművezető első útja. Az intézetben régi ismerősként üdvözölték, majd megkezdte ellenőrző körúttját. Az egyik kis szobában felkattintotta a kapcsolót. A villanykörte finom szálai izzásba jöttek — égett a villany. Sorra nézte ezután minden helyiségben a villanszerelő munkáját. A légfűtő berendezés motorját is működésbe hozta. Először halk zümmögéssel, majd egyre erősödő duruzsolással indult a motor. Ez tehát kifogástalan, a kapcsolók elhelyezése is jó. Szép a kivitelezés.

A tanulmánytérlet műhelye világos most már, a gépek is működnek. A Tátrai villanszerelő brigád gondoskodott arról-arról, hogy a tanulók minél előbb villanymoto-

rokkal is dolgozhassanak. A makói MTH kábeltekertési és földelési munkálatait is négy nap alatt rendbetették, pedig több mint nyolc nap volt rá adva. A legjobb brigád elnevezés méltán illik rájuk. A négy összeszokott ember — a brigád tagjai — sok nehéz feladatot megoldottak már. Ezért is lettek mindannyian kiváló dolgozók. Egy éve vannak együtt nagyon összehozták, s elosztják jól egymás között a munkát.

Szabó József brigádja még Makón van, ott találkoznak velük. Ot hété már, hogy itt tanyáznak. Kint vannak a város szélén a géppálmáson: a felépült gépjávitó műhelyben.

A leendő mosdóhelyiségben találja Tulipán főművezető a brigádtagokat. A villanszerelőkön vastag vattaruha. Egyikük éppen a lécrát viszi kifelé, a másik bent maradt, szemügyre veszi az elvégzett munkát. A főművezető is körülnéz. Jó a szeme, mert mindjárt

hibára hívja fel a figyelmet.

— »Művészet« ilyen görbén kihúzni egy vezetékét. — mondja. — Hogy csináltátok?!

Ezen nevetnek, de tudják, hogy igaza van a főművezetőnek, mert csakugyan görbe a vezeték az ő hibájukból.

— Hol van Szabó Jóska, a brigádvezető, tudakolja szépen azután. Hamarosan találkozik vele, és mindjárt megkérdezi:

— Mi újság?... Szükséges-e valamilyen anyag? — majd a raktár felé indulnak

A raktárban rendetlenség fogadja a belépőket. A gipsz kiöntve,

szétszórva, cső, lámpa, kapcsoló dobozok, össze-vissza hevernek. Valaki meg is jegyzi: »Ez nem jó így!« Szegényében pironkodik a brigádvezető. Mentegeti magát, hogy mire végeznek a munkával, sötét van, nem látnak rendet rakni, villany pedig nincs még. De majd lesz, mert ők bevezetik.

Belép a raktárba a géppálmás főgépész is. Azért jött, hogy mondja: a jövő héten szeretnének a műhelyben dolgozni.

— Be tudják-e fejezni a munkát a héten? — kérdi a brigádvezetőt, mert fontos ez a téli nagyjavítások elvégzéséhez.

— A kapcsolótábla kellene először — magyarázza a főgépész.

— Az Szegeden van — mondja a főművezető, — de egy nap és itt lesz.

— Nagyszerű!...

De kihozhatná Szegedről a mi gépkocsink,

még ma — veti közbe a főgépész. — Anyagot hoztunk. Ami kell a villanszerelőknak, elhozza mind.

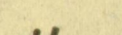
Ez tényleg jó ötlet. Nem kell külön kijönni a Szakipari Vállalat gépkocsijának a szükséges anyagokkal, így egy napot nyernek.

— Hogy leszünk akkor? Befejezitek-e a szerelést a héten? — fordul a főművezető Szabó Józsefhez.

— Nem, csak a jövő héten — felel a brigádvezető és számolni kezd — két nap kell a belső födeletre, egy nap a lakóépületre, és egyéb munka is kerül még... Na, de azért lehet, hogy végzünk.

... Dolgoznak becsülettel a szegedi villanszerelők 30 kilométerre otthonuktól.

R. J.

(21) 

Ez volt az első siker, amihez Róma rettegője hozzájuttatott. Valami szimbolikus jelentőségét találtam annak, hogy az a kövér rabszolgafőnök éppen Hannibálnak nevezett ki. Csakugyan van valami Hannibálos abban, amit csináltam. Szembeszállni a világtörténelemmel, nem a kisbettel, hanem a nagybettel, amit a kultuszminiszter engedélyezett a középiskolák negyedik osztálya számára: van ez olyan merész vállalkozás, mint kétszáz elefánttal átkelni az Alpeseiken. S talán Hannibálnak is voltak olyan későn támadt scrupulusai, mint nekem. Méltó keret-e ilyen tudományos szennázóhoz egy középiskolai értesítő. Nem lett volna-e a »Budapesti Szemle«-hez jobb menni a cikkkel?

Vagy nem kellett volna-e várni vele, míg olyan helyzetben lesznek, hogy egy-két részletkérdésnek alaposabban utánajárhatok? Például sok homályt tisztázná egy ásatás a zámái csataterén, s Dia is nagyon örülne egy tuniszi kirándulásnak. Ostobaság. Először is, azt se tudjuk biztosan, hogy hol volt Zama, másodsor az állatkerbe is gyalog mentünk ki Diával, mert kettőnknek nagy rublika lett volna a villamosköltség. Most már majd igen, ha a tanulmányom napvilágot lát.

Ez a legkevésbé, hogy egy fizetési osztályt ugrok. Talán a kormány ki fog küldeni tanulmányútra Karthagába. Esetleg a külföldi akadémia szőlőitől fől rá. Persze nem tudják a címet, kénytelenek lesznek a Magyar Tudományos Akadémiának írni. No, az egyszerű lesz, mikor Berzeviczy Albert fűtől-fától kérdegetni fogja, hogy »kicsoda ez az ember? Hogy nem szólhatok nekem erről eddig? Utóvégre én nem kísérhetek mindent figyelmelem, de mégis különös, hogy ezt a nevet soha hallottam, úgy látszik, ezt még senki se érte plágiumon«.

A kétségeimet nem közöltem Diával, de az álmopalotához együtt hordtuk a köveket. Péter-Pálra építettünk is olyan Turrus Maecenatiana-t, hogy abban még hintaszék is volt. Csak azon nem

Hannibál föltámasztása

Móra Ferenc regénye

nak, mert ez a szín annak a kievi kolostornak a gyóntató papját juttatta eszébe, amelyikben nevelkedett. (Ohó, gyere, gyönd meg csak, kicsoda penitenciákat szabott neked, ez a trifurcifer?! De lélekre!)

Péter-Pálkor hazavittem neki az értesítőt s mutattam a tábláját:

— No, nézd, ez a tengerszín, tetszene neked takarónak?

— Ez tengerszín? De hiszen ez borszín.

— No, igen. Homérosznál, az a tengernek a jelzője, hogy »borszín«.

— Ahá! — nevetett Dia, azért voltak hát részesek mindazok a görög tengerészek, akik a Krímbe megfordultak. Szárazon is mindig tengerszín akartak látni.

Végre is abban egyeztünk meg, hogy a takaró egyik oldala lilavörös lesz, a másik meg vöröslila.

— Dehát mikor gondold, hogy bútorozkodhatunk?

— Azt hiszem két héten belül tele lesz a nevelőintézet itthoni saját. Holnapról kezdve minden esetre figyelemmel kísérjük a lapokat. Két trafikot is tudok a hídfő körül, ahol szabad megnézni az újságokat. Majd megosztomunk rajtuk.

De úgy látszott, hogy az egész mai kor finánszszemmel nézi az ókort. Álompalotánk tornyai egymás után omladoztak be. Egyszer, amint hazaértem az újság böngészésből, észrevettem, hogy a falról eltűnt a Hannibál kétes hitelű portréja, amit Dia kivett a Montanari könyvéből és belerakott a nádkeretbe, amelyet sajátkezűleg szerkesztettem védőszentünknek. Bántott a dolog, de nem mertem szólni. Be kellett látnom, hogy Hannibál förtelmesen viseli magát.

(Folytatjuk)

tudunk megegyezni,

hogy milyen színű plüss legyen rajta a takaró. Dia vöröset, én meg attikali ibolya színt ajánlottam, de az nem tetszett Diának.

Két fiatal zongoraművész Chopin-estje

A Zeneművészek Szövetségének szegedi csoportja az Egyetemi Dolgozók Klubjával karöltve az Aulában rendezett hangversenyén fel-

léptette Szendrei Imre és Frankel Péter zongoraművészeket, akik a varsói nemzetközi Chopin versenyre készülnek a magyar zenekultúra képviselőiként. Elismeréséért méltó ez a kezdeményezés, amely alkalmasított két ifjú tehetségnek, akik még nem rendelkezhetnek a kellő pódiumrutinnal, műsoruknak hangversenyszerű bemutatására. Szendrei Imre zongorázott a műsor első felében. Játékában még sok elfogódottság érzik, kissé tartózkodó, egyéniségéből hiányzik a lendület és az anyagot áttüzesítő előadói szuggesztivitás. A nagy lengyel zeneköltő H-moll szonátája állt programjának központjában. Ebben a mély szerelmi költeményben a lassú tétel ábrándos hangulatú, szélesívű énekében bontakozott ki az ifjú művész finom billentésmódja és színészke. Bár technikailag kifogástalan volt a II. és IV. tétel kidolgozása, mégis elszűrte a zárótétel magasán lobogó szenvedélyessége elsősorban az óvatos tempó-indítás folytán, kellő fokozások hiányában. Chopin intímebb költeményei közül hatásosan tolmácsolta a C-moll prelűdöt és két remek ma-

zsurkát. Műsorának zeneileg leg-egészségesebb teljesítménye a Cisz-moll etűd előadása volt.

A hangverseny második felében Frankel Péter, a Zeneművészeti Főiskola alig 18 esztendősnő növendéke, Hernádi Lajos tanár kitűnő nevelte egy csapásra magával ragadta hallgatóságát pompás virtuozitásával, előadásának gazdag árnyalatú, hangulat-teremtő feszültségével, remek ritmusával és korához képest magasan fejlett stílusérzékelésével. A G-moll ballada végtelen közt hányszor költői mondanivalóját élményszerűvé avatta a művész őszinte átélésből fakadó játéka. A három etűd tökéletesen rajzú, színpompázóan szellemes előadása Sauer Emil felejthetetlen Chopin játékát juttatta eszünkbe. A fiatal muzsikusként még tovább fokozta előadói sikerét. A H-moll scherzo fényfelvillanásai és basszus-monológja ritkán hallható ilyen markáns színekben hullámzó tolmácsolásban. Talán a fizikai fáradtságának tudható be, hogy az As-dúr polonézban már kevesebb tűz lobogott. De a hallgatóság így is három ráadást követelt, melegen ünnepelve Frankel Pétert, akiben a varsói világmezőnynek kétségtelenül egyik esélyes győztesét látjuk.

SZATMARI GÉZA